

PAPP RÓBERT

A kócsza beteg

Tartalomjegyzék

Miskolcon lettem csúnya (sztori).....3

nejlonszatyor

Mese a Zsarnai telepről

Mese a Zsarnai telepről 2 – Demizsonok

Mese a Zsarnai telepről 3

A vizsga

Zuhanok

Amanita-99

Hol a buli?

4x4 (vers).....16

b++

15 éves labirintus

104-es és 107-es évek

Bú

Álmomban

Füst a tetők felett

Kéretik nem dohányozni

Marianna-árok

Minden pillanatban elveszítelek

Nullás évek

Örökös lányok

Szerelmi négyszög és hamburgeret

Wahn-állapot

Vers a milliókhoz

nem csináltalak fel

Zsoltár

Fohász a Postrhez

Kaland konzerv (játék).....31

Halál a pszichiátrián

Sokkoló

Miskolcon lettem csúnya

nejlonszatyor

...ilyenkor mindig előkerül valahonnan a nejlonszatyor, valamit sürgősen kell vinni valahová, lehet, hogy a szülinapi zsúrról megmaradt édességet, lehet, hogy egy kölcsönbe itt maradt pulóvert, de vodkanarancs is van keverve benne Royal vodkából, vagy egy kis megmaradt abszint, és azonnal menni kell valahová, mert otthon nem lehet megmaradni a leghidegebb téiben sem, kell hogy kapcsolatba kerüljünk valakivel, akitől sört lehet kérni, és be lehet mutatkozni, hogy már megint napok óta iszom, és már megint el tudok társalogni a világ összes problémájáról bárkivel, annak ellenére, hogy amúgy eléggé magamnak való vagyok, de ilyenkor már amúgy is csak olyan témák jönnek elő, hogy forralt bor, vagy házi bor, amikor már a tettek következnek, és amúgy is, időközben péntek lett (hogy elszaladt a hét a Tokajiban) és mehetünk Matlákhoz, mert már péntek van, Matlák valamit keverhet a borába, mert attól alig lehet talpon maradni, vagy csak a péntek négy órát nem bírjuk már józanul kivárni, mert a már hajnalban kinyitott Ervin, vagyis Ernő a homoszexuális palackozott italos, és egy kis meghatározhatatlan márkájú keserű is megmaradt tegnapról, így nem csoda, hogy már délelőtt táncolunk a kocsmában, úristen, csak rosszul ne legyünk, ezt a napot még végig kell csinálni lábon... aztán holnapra már jöhet a rosszullet, négyig nyitva van a könyvtár, ott kibekkelem az időt négy óráig, majd olvasok egy kis Cholnokyt, és próbálom elhessegetni az árnyakat, aztán egész hétvégén nem iszok, csak egy kis vöröset, meg sört, nem is cigizek, csak egyet, vagy kettőt, mert rosszul vagyok tőle, úristen, tutira meg fogok bukni stílisztikából, felesleges visszamenni, az egyik pszichológus csaj, aki a drogambulancián dolgozik, azt mondta, hogy jót tenne nekem egy-két hét pihenő, ez egy nyílt osztály, de hétfőre mindig kitisztul a fejem, hajnalba leizzadva rohanok a vonathoz, aztán az állomáson kezdődik az örök dilemma, igyak-e egy felest, vagy nem, csak hogy jól induljon a hét... a felest elkerülöm, aztán már a villamoson kapom a telefonhívást, hogy nincs-e kölcsön kétezer forintom, jól van, csak előbb hagy pakoljam ki a táskám, mert a múlt héten is megromlott benne az összes kaja...

Mese a Zsarnai telepről

Valahol a telep közelében józanodok ki. Szimpatikus pár áll a buszmegállóban. Megigazítom a ruhám, és odalépek hozzájuk.

- Bocsi, nem tudnátok megmondani, mennyi az idő?

- De, persze, fél kilenc.

Kicsit emészttem az információt. -

Na, jó, de reggel van, vagy este?

Hitetlenkedve csóválják a fejüket, majd a fiú az égre mutat. Olyan piszkosszürke. Úgy teszek, mintha le tudnám olvasni az égről, hogy reggel van, vagy este. Eloldalgok.

Nem tudom, hogy hol voltam, sem azt, hogy hová megyek. Egy pillanatra átvillan a fejemben, hogy meg kéne javulni, de lehetetlennek látszik. (Sosem derült ki, hogy akkor reggel volt, vagy este, mert beértem a telepre, és ott összefolyt az idő, mert várt még egy rekesz sör, apám hozta az Oktoberfestről.)

Ahogy a söroket iszom, lassan csökkennek az izomrángásaim (érdekes, a kezem sohasem remegett), így már meg tudom fogni a tollat. Felmegyek Gabihoz a harmadikra, hogy nincs-e egy tolla, mert írni akarok. Gabi depressziós, a párja Gulliver játékfüggő, a harmadikon csupa túlkoros szerencsétlen lakik, ők uralják a szintet. A problémáik ellenére próbálnak kispolgári életet élni. Gabi azt mondja, mutassam majd meg, amit írtam.

- Hát, persze - mondom - Egy lófaszt - gondolom.

Lemegyek a szobámba, írok valamit arról, hogy otthagytam a csajom. Nem tetszik. Bejön Zsolti úr, negyvenévesen még szűz, azt mondják hullamosó, de én tudom, hogy a Hospice-nál dolgozik. Átérezem a problémáját. Írok neki egy verset.

múzeumban porhüvelyek,

aszott faszok és hüvelyek,

halott testek és mind aszott,

akár baszott, vagy nem baszott.

Nem tetszik a vers, nekem sem annyira, gyorsan kiengesztelem egy sörral (ez a vers később a *Mumifikálódott erkölcs* címet kapta).

Megvan a napi írásom, irány a Koma kocsmá. Itt szeretnek, mert megígértem nekik, hogy író leszek, és őket is megírom. (Persze nem lettem író, azóta is várják, hogy megírja őket valaki.) A

tulaj délutánra mindig kikészíti magát, és alszik, addig egy családtagja veszi át a boltot. Most éppen fent van, mert a lányának születésnapja van, nekem is terítenek. Ingyen pia hajnalig.

Hajnalban a Centrum "kávézó"-ba megyek, ahol mindenki cigány a két csapason kívül. Két cigány csaj odaül mellém, és már visznek is kifelé. Az egyik a bugyijába dugja a kezem, hogy meglássam, hogy nedves. Kint persze megpróbálnak kizsebelni, a pénzem már régóta a cipőmben hordom, de azért a telefonomat elviszik. Szinte azonnal lefékez három rendőrautó, elkezdik kifelé terelni a cigányokat. Mondom nekik, hogy elvették a telefonom, a rendőr végignéz rajtam, és ennyit mond:

- Örülj, hogy nem öltek meg...

Ahogy botorkálok vissza a telepre, lassan derengeni kezd, hogy igaza van.

Mese a Zsarnai telepről 2 – Demizsonok

Amikor másodszor laktam a Zsarnain, akkor sem lett jobb a helyzet, nem tudom, mit is vártam. A szálló is lassan kezdett már elnéptelenedni, volt választék a szobákban. Visszamehettem volna a régi szobámba is, ahol egy drogossal, meg egy buzival laktam, én mint alkoholista tettem ott teljessé az összképet. Helyette a szemközti szobát választottam, SötétSzivárvány régi szobáját, ahol többször vendégeskedtem kényszerből, mert mire hazakeveredtem részegen valahonnan, már át volt hurcolva az ágyneműm hozzá, mert a kedves szobatársaim éppen vendéget fogadtak, és nem akarták, hogy zavarjam a köreiket. Szóval azt a szobát is jól ismertem, néha magamtól is bementem hozzá, irigyeltem, hogy egyedül lakik, csak annyi volt a negatívum, hogy mivel tudták, hogy nincs szobatársa, el kellett hogy viseljen alkalmi vendégeket 1-1 éjszakára. Én is szerettem volna egyedül lakni, és gondoltam, hogy abban a szobában egyedül lehetek. Gondolkodnom kellett. És innom. Most már teljesen nyíltan hordtam haza a literes borsodikat, fű is volt a szekrényemben, ha netán átjönne a drogos volt szobatársam, legyen mivel megkínálni. Annyit még én is tudtam, hogy a hétvégi partik után fűvel jönnek le a kábítószeres tripekről, és hát egy kis figyelmesség. Aztán úgy alakult, hogy egyszer átjött hozzám, hogy nem költöznénk-e össze megint, öntöttem neki a literes borsodimból, csináltam magunknak két spanglit, és annyit mondtam, hogy majd meglátjuk. A fűtől érdekes szexuális gondolataim támadtak vele kapcsolatban, és úgy döntöttem, hogy mégsem, mert a végén még rámászok.

Aztán jelentkezett a szoba eredeti lakója is, jött volna a diplomaosztójára, én pedig hogy visszaadjam a nála töltött vendégalváásokat, persze, mondtam, hogy nyugodtan aludjon ott. Vettem a teszkóban egy ötliteres bort, amiből ittunk egy-egy pohárral, lefeküdtünk, és nemsokára elaludtunk. Persze sokáig nem ment ez a képmutatás, mert másnap még az Erdély irodalma és kultúrája óra előtt csúnyán meghúztam a demizsont, de úgy, hogy elaludtam a buszon, és már csak a kocsmánál keltem fel. Gyorsan döntöttem, szálljunk is itt le, és már annyira el voltam ázva, hogy élettársamként mutattam be az ismerőseimnek szegény SötétSzivárványt, a többi nagyjából ki is esett.

Igen, az élettársam, pontosabban az akkor már volt élettársam, gyakran rá gondoltam reggeli köhögésrohamaim közben, amitől aztán rájött az öklendezés is, egyszer el is hánytam magam. Szereztem valahonnan egy nagyon drága ART cipőt, ami le nem rohadt volna a lábamról, egyszer a bokám is kiment benne, amikor *felestem* egy buszra, és ilyen édeskés hullaszagot árasztott magából. Az asztalon felejtett zoknimban megláttam egy csigatésztát, elgondolkoztam, hogy megeszem, de aztán láttam, hogy a csigatészta *mozogni* kezdett, igazából valami kukac volt, ezt eléggé undorítósnak találtam, és kidobtam a zoknit. Még utána is napokig az a tészta-kukac járt az eszemben.

A haverjaim is elég zűrös alakok voltak, de csak a fűért merészkedtek le hozzám a Zsarnaira, amint megvolt az anyag, már szinte menekültek onnan. Aztán hirtelen rájött a para, amikor a teszkóba mentünk borért, nem mertem bemenni, odaadtam nekik a bankkártyámat, hogy hozzanak valami bort, aztán ők is nagy sokára előjöttek valami demizsonnal ami mondhatom, a fűvel együtt eléggé kiütött mindhárunkat, de szerintem én éreztem a legnyomorultabbul magam. Az asztalon keltem, a demizson alján már csak egy nagyon kis bor lötyögött, persze megittam. Ki korán kel, aranyat lel.

Aztán a szüleim egyik hétvégén nem voltak otthon, és mivel nagyjából sejtették, mi folyik a Zsarnain, elküldtek az öcsémhez a hétvégére Budapestre. Persze előbb elsöröztem a pénzem Judittal, egy volt zsarnais barátommal, majd fel Pestre, még több pénz reményében. Már Pest felé jártunk, amikor kimentem a WC-re, de annyira rángatott a vonat, meg világítás sem volt, hogy amikor kijöttem, láttam, hogy első utamon, amikor egyedül voltam Pesten, *félrészegen, behúgyozva* érkeztem meg. Mikor megérkeztem az öcsémhez, levettem a nadrágom, és kaptam tőle másikat, majd elmentünk sörözni. Majd amikor a tesóm már megunt a dolgot, kiültünk a lépcsőházba valakivel egy közeli borkerskedésből vett demizsonnal.zt mondják, hogy a kollégiumi évek, és főleg bizonyos szobák később jelentőséget kaphatnak az ember jövőjének kialakítása szempontjából is. Nem arra a koliszobára gondolok, ami az országot irányítja, hanem a kollégiumokból szobáiból kerülnek ki a diákönkormányzatok vezetői és munkatársai, hogy aztán szépen ívelő szakmai, vagy politikai érdekcsoportokká nőjék ki magukat. A Zsarnai telepi koli jó eséllyel indulhatott volna az ország legszarabb kolija versenyen, ha lett volna ilyen. Ha jól tudom, most hajléktalanszállóként üzemel.

Mese a Zsarnai telepről 3

Még nem mondtam, de amikor az avasi lakásomban laktam - nem tetszett a főbélőszerep, gondolhatod - inkább olyan al-főbélő voltam, szóval még akkor is kijártam a Zsarnai telepi kocsmákba nosztalgizni néha titokban, ha nem tetszett az Egyetemváros kiszámítható biztonsága, vagy éppen túl soknak éreztem, amit ott aktuálisan leművelek, a déltől a diszkó végéig tartó ivászataimat. Szerdánként rendszeresen szabadnapot vettem már ki az iskolából, a program ez volt: eladni az antikban néhány könyvet, és utoljára még jóllakni a Tokaji borozóban zsíros kenyérrel, és nagyfröccsel. A hét hátralévő részében az avasi vadalmafák gyümölcsein éltem. Ha még maradt valamicske pénzem, vettem egy olcsó fagyasztott pizzát, vagy főztem 1-2 tojást, de mondom, legjobban a vadalmák érését vártam, hogy el legyek látva kajával, azt hiszem, azokat rajtam kívül senki sem ette. Roland meg is jegyezte, hogy rajtam keresztül kezdi megérteni, hogy József Attila miért is szeretne vadkörtefa lenni, és jóllakatni az embereket. Neki minden irodalom volt: az is, amikor megjelentem reggelként, kis Cholnokynak hívott, és azt mondta, úgy nézek ki, mint akit elütött egy szénásszekér. Szerintem igazán nem volt benne semmi irodalmi, főleg a Zsarnai telepi útjaimban, bár írtam ott egy-két rövid verset.

Például Biblia vizsga előtt, amikor egész jól haladtam a tanulásban, de egy ponton eluntam, és befeküdtem az ágyba, hogy aludjak, de inkább fejben írtam egy epigrammát, disztichonban, ami 5,5 óráig tartott, közben néha Homéroszra gondoltam, hogy vajon mi lett volna, ha ő is 5,5 órás szakaszokban írja meg az Odüsszeiát. Valószínűleg Homérosz eposzait sem egy ember írta, ezt könnyű belátni, ha valaki elmélyed a trocheusok, jambusok, spondeusok, és anapestusok világában. Habár verstanilag könnyedén tudtam költeményeket elemezni, magam ritkán vettemedtem ilyen kötött formákra. Ahogy fel tudom idézni az epigrammámat, így hangzott, címe nem volt, és már nem is lesz soha.

Sokkötetű bölcs Pallasz, vagy borivó Dionüszosz

Szentélyébe ha lép, akkor is erre figyel,

Várván azt, hogy a lantos Hermész hangszere szól, és

Boldoggá tegye őt, hogy telefonja mobil.

Ez a költeményem két dolgot eredményezett: az egyik, hogy eldöntöttem, hogy soha többet disztichont nem írok, a másik dolog, hogy a reggeli vizsga előtt vettem egy üveg pezsgőt a kuli büféjében, és kiöntöttem egy lábasba, hogy gyorsabban tudjam inni, és még néhány vodkát, meg sört ráküldtem a sulis mellett álló kis becsületsüllyesztőben. A

vizsgára már meglehetősen részegen, és piaszagúan mentem be, Jézus Hegyi beszédét kaptam, érdekes módon pont eddig jutottam előző nap a könyvben, a tételt viszonylag jól elmondtam, kicsit rontott az összképen, hogy lassan forgó, és akadozó nyelvvel. Kaptam egy 3-ast, és mehettem Isten hírével, örülhettem, hogy részegen levizsgáztatott a lelkész-tanár. Még meg akart kérdezni a 4-esért, de én már menekülőre fogtam, mert éreztem, hogy ha ez így megy tovább, lefordulok még a székről is.

Aludni egyedül Málik Roland mert egyszer nálam, hagyományosan zokniját terítve a szemére, mások, ha lejöttek hozzám a Zsarnaira, vagy be sem jöttek, vagy csak a Koma kocsmáig (a cégtáblát egyedül én olvastam el, a zsarnais szlengben egyszerűen fapadosnak hívták, mint ahogy a városba vezeő vasúti átjárót dzsindszának, vagy dzsindzsásnak). Végül azért is kerültem el a Zsarnairól, mert a szüleim féltek, hogy részegen elüt a vonat.

Az utolsó utamat szeretném még leírni, amikor nem laktam már ott, kimentem a Komába, meg a Mosó Maciba, ahová a rendőr szakközepesek jártak, akik részegen alig különböztek a kis bűnözőktől, vagy maffiózóktól (legalábbis nekem ez jutott róluk az eszembe). És mivel mindig részegek voltak a kocsmában, az egyikkel vettem is egy üveg bort, a nagyobb részt neki adtam, mivel annyira erősködött, hogy neki az mennyire kell. Egyébként egy Olga nevű nő miatt jártam oda, akivel el tudtam társalogni, a Komában meg annyira megbecsültek, hogy én egyszer író leszek, hogy meg is hívtak a tulaj, Zolika gyerekeinek szülinapi zsúrára. Persze jó haverjaim lettek a törzsvendégek a végén, még haza is kísértek, ami persze nem gátolta meg Cigány Janit abban, hogy ne döntsön a falhoz, és el ne kezdjen tapogatni. Nem tudom, igazából akart-e tőlem valamit, vagy csak ki akart rabolni reflexből, de ellöktem magamtól (az ilyen helyzetekben általában hamar kijózanodok), és megkérdeztem, hogy mi az Istent akar már tőlem, majd választ sem várva ott hagytam. Puszilgassa az anyukáját, azt, aki van neki. Régebben részegen a szeretethiányomat kutyákon éltem ki, a telepen volt is elég, azok mindig túrték az ölelgetést, meg a simogatást, kivéve ezen az utolsó utamon, amikor benyúltam egy kerítésen, és a kutya csúnyán beleharapott a kézfejembe. Úgy éreztem már a részegségtől, és a fájdalomtól nem bírtam tovább menni, becsengettem a koliba, holott már nem laktam ott, persze megismertek, és beengedtek, én pedig a konyhában kialudtam magam. Aztán amilyen csendesen jöttem, ki is surrantam. Otthon aztán két teljes napig mozdulatlanul feküdtem, a lakótársaim azt hitték, hogy valami bajom van, esetleg meghaltam.

Amikor magamhoz tértem, addig forgattam magam a tetanuszon, meg a veszettségen, hogy végül, amikor már nagyon szarul voltam, elmentem legalább a tetanusz elleni

oltásra, a veszettség elleni oltássorozatot már túlzásnak találtam. Történtek ezután még dolgok, de a kutyaharapás után már nem mentem ki a Zsarnaira többet. Lehet, hogy elkaptam valamit a kutyától, de nem volt halálos, mert hetekig bolyongtam utána félig öntudatlanul, veszettségtől, és tetanusztól rettegvé, és egész nyáron szarul voltam utána, emlékszem, csak lézengtem, kézzel sodortam néhány cigit azon a nyáron, amik nagyon szarul sikerültek, azt hiszem, akkor lettem depressziós először.

A vizsga

"Fáradt vagyok, és kedvetlen. Amúgy is lassabban készülök fel a vizsgákra, mint a többiek, azért maradt rajtam a Lassú név, de most úgy érzem, még magamon is túlteszek. Csak aludnék, sok éjszakát és nappalt átaludnék, mint a medve télen. Hét gáz félév. Ennyit sikerült eddig teljesítenem. A bejutás a nyolcadik, és egyben utolsó szemeszterre szinte lehetetlennek látszik. Nem hogy nőtt volna az önbizalmam az évek során, mint minden normális embernek, hanem az idő előrehaladtával egyre megcsappanni látszik." - Erre gondol, ilyesmikre.

Elindul a Bevezetés a bevezetéstudományba nevű vizsgájára, amit eddig halogatott, hiába mondták neki, hogy mindent az alapoktól kell kezdeni. Most is csak azért vágott neki, hogy meglegyenek a kreditpontjai. A kreditrendszer és a Neptun bevezetésével a családi hangulatnak is lőttek az egyetemen. Sohasem nézte a Neptunt, akkor kezdték csak bevezetni, "csak felidegesítem magam" - gondolta. Közben találkozik néhány csoporttársával, akik a Fontos Kérdések vizsgáról jönnek, és már igen jó kedvük van.

Határozott bizonytalanságot sugalló léptekkel mászik fel a Már utolsó éves vagy, de ne bízd el magad tanszékre. Ahogy végignézi a neonoktól zúgó, üres folyosón, arra gondol, hogy sajnos egyedül kell nekivágnia, ebből a tantárgyból már mindenki levizsgázott. Illetve nem mindenki. Ahogy halad a folyosón, egy rongycsomót vesz észre, ami megható igyekezettel összeválogatott női ruhákból áll, majd később határozottan egy ember körvonalait kezdi magára ölteni. Kutya ül az ajtó előtt. Kutya egy lány, csak leszbikus, de még nem biztos benne. Úgy látszik, ő is eddig halogatta ezt a vizsgát. Kissé meglepetten, de határozott érdeklődéssel méregetik egymást. Egy társaságba taroznak, de sosem maradtak még kettesben, vagy bandáztak még ketten együtt.

Pár pillanatig kínos csönd. Nem tudom, melyikük teszi fel az ilyen alkalmakkor szokásos udvariassági kérdést*, de hamar túlesnek rajta, és innentől kezdve még jobban kedvelik egymást. Beszélgetni kezdenek, a vizsgákról, a tanulásról, de nemsokára már ott tartanak, azt derítik ki egymásról, hogy régen ugyanabban a házban laktak, a város

legeslegmagasabb házában, ahol olyan sok sajnálatos, és néhány vidám eset történt. Na persze, hogy elkerülték egymást, mindketten tudják, hogy egy ekkora házba egy falu teljes lakosságát be lehetne költöztetni. Gyerekkori emlékeiket mesélik egymásnak, és csak nevetgélnek, a kezükben könyv, és néhány pillanatra Kutya már nem is látszik lesbikusnak. Vagy Lassú látszik lánynak? Persze a vizsga pusztán formalitás volt.

* - Tanultál?

- Nem. És te?

-Én sem.

Sokára találkoztak újra. Kutya egy lánnyal ült egy asztalnál, amikor Lassú betámolygott a kocsmába. Talán mondjuk el, miért volt részeg: összeveszett Csillagom-Kicsi -Fúriával, az élettársával. Lassú nagy részegségében, nehezen forgó nyelvvel véletlenül Katának szólította Kutyát. A mellette ülő csaj durván felröhögött. Kata, évek óta nem szólítja így senki. Erre Kutya lassan a karjára tette a kezét, amitől a lány annyira meglepődött, hogy hirtelen elhallgatott. Kutya hálásan csillogó kutyaszemmel nézett Lassú részegen csillogó szemébe.

Zuhanok

...és azért van a sok barátom, hogy elkapjanak, ha valami baj van. Csakhogy az utóbbi időben már sikerült anyagtalannra innom magamat. Hiába nyúlnak utánam, már nem érnek el, csak a levegőt markolják helyettem. Mindegyiknek egyenként pátyolgattam a kis lelkét, nem kevés alkoholt pusztítva el közben, hogy elismerjenek végre maguk közül valónak. Sokat kellett velük foglalkoznom, nagyon sokat, hogy ne csak a piti alkoholistát lássák bennem. Én voltam az, aki minden buliban ott volt, akinek fél-, vagy egészen részegen elsuttooghatták életük vallomásait, és cserébe hasonlóan furcsa vallomásokat kaptak. Tudták, hogy a rám bízott titkokat sohasem fecsegem ki. Tudták, hogy rám mindig számíthatnak, ha kell egy barát, vagy egyszerűen csak társaság a sörökhöz/borokhoz. De végül is elfáradtam. Amikor végre összejöttünk, mi, öten, fiúk, már csak feküdni volt kedvem. Aludni nem tudtam, de rettenetes fáradtság vett rajtam erőt. Valami házi söröket vettünk, de inni se volt már kedvem. Ez volt az az időszak, amikor még bejártam ugyan az egyetemre, de mindenki levegőnek nézett, mert az is voltam, csak lézengtem, mint már mondtam, szinte anyagtalanná ittam magam. Összegyűjtöttem magam körül egy társaságot, de rettenetesen össze voltam törve, már kitörni készült rajtam a betegség. Nem is maradtam sokáig, ott, a társaságban, fogtam egy sört, és hazaindultam. Hazafelé menet (életemben először és utoljára) még a sör is kicsúszott a kezemből, és csattanva tört szét a járdán. Közvetlenül utána valami autó húzott el szirénázva mellettem, akkor ez nekem még nem jelentett semmit. Akkor láttam utoljára így őket együtt, mert mindenkit elsodort a nagybetűs ÉLET. Azóta csak a Facebook tudja, mi van velük.

Amanita-99

Csak a vér dobol a fülemben ahogy az ágyban fekszem. Az egész fejem lüktet, a testem a végzet ütemeit pumpálja szenvedő agyamba. Behunyom a szemem és azonnal elkezdem látni azokat a nem evilági dolgokat. Idegen bolygókon idegen testben... szőrös kezek, karmos kezek úrhajók vezérlőpultjain babrálnak. Pusztítást és halált hoznak. Nem evilági építmények víziója dereng fel. Rég halott civilizációk megalomániás építményei felett suhanok el, a látvány élethűbb mint bármi amit nyitott szemmel láttam.

Az orromon ki-be szívom-fújom a levegőt. A lélegzetvételeim hangját ezerszer hangosabban hallom mint korábban. Beszédfoszlányokat vélek felfedezni az orromon kifújó levegő hangjából. Meghalsz, meghalsz, ha elalszol meghalsz. Ezt hallom! Kinyitom a szememet a szobám kifacsart képét látom, minden hullámszik, a színek rikítóak. Már 6 napja nem aludtam!!!!!!

Újra behunyom a szememet, és nem evilági víziókat látok. Rég eltűnt civilizációk kórházaiban élveboncolnak különböző élőlényeket. Fűrészek és kések vágnak az élő húsba lelki szemeimmel ezt látom. Minden vágást érzek a testemen, nagyon fáj. Gyorsan kinyitom a szemem, előttem fénypontok úszkálnak, kinézek az ablakon, és az égbolt rózsaszínű, a felhők pedig pirosak.

Fáradt szemeim újra leragadnak és megint kezdődik a mozi. Rég halott lények sikítanak felém, halálosztó gépezetek egész bolygókat pusztítanak el lelki szemeim előtt... Így fekszek órákon át, de az órák évezredeknek tűnnek, az idő lelassult. Valójában csak 5 percig feküdtem, de kipattantam az ágyból, mert már nem bírom tovább.

Lefogytam, sovány vagyok. Az elmúlt 6 nap amit ilyen delíriumban töltöttem, lefogyasztott. Csont és bőr vagyok csupán, az idegrendszerem pedig a végletekig fel van pörgetve, nyelvem alatt porzik a szám, nem ittam folyadékot 1 napja. Iszok a csapból, a víz büdös és ihatatlan de azért kortyolok

valamit. Fél óra múlva a wc-n ülök, és tiszta vizet szarok magamból. Nincs a beleimben semmi, teljesen kiürültek! A víz átfolyik rajtam, az anyagcserém totálisan összeomlott.

A hangok megőrzítenek, az utcán elmegy egy autó és a gyomromban érzem a hangját. A tekintetem eszelős, villog és csillog! Csapdában vagyok, az egész univerzum terhe egyedül rajtam van. Odakint lassan lemegy a nap, és elkezd hűlni a levegő.

Minden perc egy örökkévalóságnak tűnik, az idő MEGÁLLT számomra. Kilógok a sorból, nem vagyok idevaló. Nem vagyok sehova se való. Egy hang beszél egyfolytában a fejemben, azt mondja meg kell halnom, mert láttam a lelki szemeimmel azokat a nem evilági dolgokat.

Egy muslinca száll rá a kezemre, kis csápjaival pásztázza a levegőt. RÁJÖVÖK, hogy ez egy jel és ha megölöm most azonnal magamat akkor muslincaként újakezdhetem az élet nagy körforgását.

Bedőlök az ágyba és pokoli vízionálásba kezdek. Mélytengeri lény vagyok, akit szörnyek falnak fel. Mocsári lény vagyok, akit szörnyek falnak fel. Én vagyok a muslinca akit elkap egy pók. Én vagyok a prérin futó gazella akit elkap egy oroszlán. Sok evilági, és nem evilági létforma vagyok, akit megesz egy másik lény. Megállás nélkül azt élem át, hogy mindenféle elképzelhető és elképzelhetetlen lény felzabál engem. Órákon át átélem a meghalás legkülönbözőbb formáit. Fáj, nagyon fáj. Végül felcsillan a remény, hogy én egy ember vagyok, viszonylag biztonságban, és íme itt az esély: szépen élni és szépen meghalni. De nekem nem ez jutott, valami baj van az agyammal, az agyam mint egy elszabadult atomreaktor össze-vissza működik.

Előszedem a késem és elhatározom hogy megölöm magam, és akkor vége lesz az egész meghurcolásnak. Ejtek egy apró vágást hosszanti irányban a karomon. Egy picit vérzik. Ez nem elég! De félrerakom a kést, halogatom azt, amit meg kéne tennem.

Hirtelen boldogság önt el, tudom hogy meghalok de még egy utolsó félórát élni fogok.

Kimegyek

kávét főzni. Úszok és lubickolok a boldogságban, ez már földöntúli boldogság amit érzek. Minden ragyog körülöttem, furcsa fényháló terül mindenre amire ránézek. Királynak érzem magam ahogy várom a kávét. Egyfolytában vigyorgok és nagyon-nagyon boldog vagyok!

Elmerengek az EMBEREN mint élőlényen aki a Föld felszínén élt és él. Sok életutat végigélek ekkor. Mindenféle földrészen, mindenféle korban élek egyszerre. Látom a fájdalmat, és a szépséget, amit az élet jelent. Látom a halált is, amint sötét árnyként vetül minden élőre. Várom a kávét, hogy főjön. Látok egy új embertípust kibontakozni a ködből, egy mindenre fogékony gyerekded embert, aki mindazt át tudja élni mint én, de mégis egészséges tud maradni. Látok egy új embert aki képes meglovagolni a totális örületet!!!! A kávé lassan elkészül, sok cukrot rakok mellé mert már nem számít semmi sem. :-D

Lassan iszom a kávét, és mint a nagy öregek, csak békésen ücsörgök a konyhában. Minden le van rendezve hát végre! Minden tiszta most már. Nincs más hátra mint a halálom és én felkészültem rá tiszta szívből. Nagy megnyugvás ez nekem, teljesen boldog és relaxált vagyok ekkor.

Úgy gondolom teszek egy utolsó sétát a városban, mert már minden mindegy. Csonttá fogyott testemre felöltöm a legszebb gúnyámat, és elindulok utolsó utamra ezen a világon. Körülöttem nyüzsög a város a hangok annyira hangosak hogy fájnak. A lépteim kopogása is fáj, annyira hangos. Mindenhonnan zúgás, dörömbölés, zakatolás hallatszik. Az emberek mit sem sejtve járkálnak a városban. Ők nem tudják mekkora NAGY dolgok vannak az életben és a halálban. :-D

Pokoli bűzöket érzek egyfolytában, trágyával kevert hullaszag árad egyes épületekből, hiperérzékeny vagyok mindenre a napfény kízóan bántja a szememet. Inkább hazamenekülök, ez TÚL SOK nekem.

Itthon ülök hát, a halálsoron, az utolsó ítéletet elfogadó ember mennyei békéjével a szívemben. De hirtelen törés keletkezik bennem, kétely és félelem lopózik szívembe. A rettegés és az iszonyat kínja jár át. Szétfolyó tudatommal kapkodva lihegek a boldogság foszlányai után, de már késő, újra pokoljárásra kényszerít valami. Nem merek meghalni, nem merek kiugrani egy magas helyről, nem merek vágni egy nagyot az ereimen. Nyüsztítő szarkupacként begubózok a takaróm alá, és istenigazából elkezdek iszonyodva rettegni. Pokoli bűzt érzek és a hangok annyira hangosak, annyira fültépőek. Hallom a szomszéd szöszmötölését, távoli beszédfoszlányok jutnak a fülembe az utcáról. Az autók pokolian dübörögnek, néha elzúg egy repülőgép is odakint. Sortüzek hangját hallom ahogy egy idegen megszálló hatalom irtja a jóembereket. Minden sortűz egy-egy gondolatom eredménye. Megfigyelés alatt tart valami, és ha rosszra gondolok jóemberek halnak meg miattam.

Órák telnek el és a föld lakossága egyre fogy :-(. Ha megölném magam akkor nem lőnének le annyi embert odakint, ezt szajkózom magamban. De én gyáva kukac vagyok meghalni, inkább pusztuljon el az emberiség - ezt gondolom magamban. A népirtás - amiről én tehetek - tovább folytatódik odakint. Minden gondolatom akörül forog, hogy miattam halnak meg az emberek odakint. Borzasztó. Estére kipusztult az emberiség és csak pár rabszolgasorba hajtott ember marad ODAKINT. Én közben idebent a takaróm alatt rettegve feküdtem. TUDOM, hogy odakint 30 ember maradt életben, és a föld lakosságának többi része a föld felszínén hullahegyeket alkot. A mocskos varjúk károgását hallom, csapatokban repültek odakint az ablakom előtt.

Meglátom a rabszolgatartókat is vízióimban. Fejlettebb technológiai háttérrel rendelkező gonosz földönkívüliek ők, akik csakis miattam jöttek ide a földre kiirtani az emberiséget. Valójában az a helyzet, hogy a levágott fejem egy dobozba helyezték és az egész életemet BELEVETÍTETTÉK a fejembe. Erre jöttem rá!! A fejem egy távoli bolygó mélyén van elhelyezve és már több milliárdszor végigvetítettek teljes életeket, amit én átéltem. De mindez csak illúzió merthogy vetítésről van szó. Valójában ekkor döbbsentem rá, hogy nem is vagyok ember, és sohasem éltem, MERT minden vetített illúzió volt. Rájöttem, hogy nem is vagyok élőlény, csak egy mozi végignézője. Egy kapszulába zárt örök RAB. Ez borzasztóbb volt bárminél is. Hiába öltem volna meg magam, csak a vetítés ért volna véget és egy másik kezdődött volna újra. Hallottam is ekkor az idegen hatalom veszett morgását, mert nem tetszett nekik hogy rájöttem.

Gyorsan kiszaladtam az utcára abban a ruhában amiben voltam és elkezdtem menni valamerre. LÁTTAM ahogy a 30 túlélő ember papírból készült díszletekkel helyettesíti a házakat. Próbálták élethűen megépíteni körülöttem a környezetet. MERT VALÓJÁBAN a

föld ekkor már romokban hevert. A háznak nem volt oldala, vagy hátulja, csakis eleje volt. Ahogy mentem úgy bitumeneztek újra az utakat előttem, míg mögöttem bontották le a díszleteket. Ez azért volt mivel addigra már nem voltak városok, csakis kiégett föld. De az én megtévesztésem érdekében egy díszletvárost építettek körém akármerre jártam. :-D Anyyira megsajnálta őket, amiért ezt kell csinálniuk hogy inkább hazarohantam vissza a takaróm alá.

Ekkorra a büntudattól, a halál közelségétől és ezerféle egyéb iszonytató benyomástól már nem tudtam hogy ki vagyok és mit is keresek itt. Nem volt már énképem, nem volt olyan, hogy ÉN. Csak kesze-kusza, zilált és végletekig hajszolt VALAMI voltam. Nem is ember, csak egy idegroncs.

Még nincs vége, ez csak a kezdet volt. Ebben az állapotban maradtam sokáig, nagyon sokáig. Az énem teljesen szétfoslott és nem segített semmi sem. Elmagyarázhatatlan dolgokat és benyomásokat szereztem ezalatt. Nem tudtam már rendesen beszélni sem. A kiszáradástól kis híján odavesztem. Valahogy bekerültem a zárt osztályra és kaptam haloperidolt, ami azonnal megszüntette a legfőbb tüneteket. Ottmaradtam kisemmizett lélekként, de legalább már valamennyire ura voltam önmagamnak.

Még sokat hallucináltam csukott szemmel a kórházban is. A tekintetem lassan kezdett normális lenni, nem volt annyira eszelős már...

Hol a buli?

Hol vannak azok a barátkozásra ivott, kellemes társalgók, akik egyetemvárosok közelében szoktak feltűnni, egész életük a buliról szól, és akiknél nem számít, hogy milyen napszak van, mert a "buli" nem válogat, lecsaphat rájuk reggel, délben, este. Lehet, hogy soha nem is léteztek, csak az én képzeletemben, mert nem találom őket sehol, de szerintem a világ változott meg, a részegség ciki, a cigi is egyre inkább, itt mindenki örökké akar élni, pedig az élet elég hosszú, csak nem elég széles, mindig ezt mondtam régen, kihalófélben lévő fajta voltam már akkor is, és jött a betegség, és kiirtott, sokak szerint várható volt valami, de arra aztán senki nem számított, hogy ilyen formában vonjon ki a forgalomból...

Úgy érzem, "a világegyetem leghosszabb és legártalmasabb bulijáról" szakított ki a betegség, és a gyengélkedésből felépülve azon vettem észre magam, hogy egy 26 éves örök gyereket pesztrálok, akinek van egy lassan 3 éves fia, és még mindig nem vált el a férjétől. Az egyetlen közös bennünk, hogy mind a ketten egy-egy véget nem érő buliból kerültünk a pszichiátriára, onnan a központba, de ez nem ugyanaz a buli volt, és szeretnénk visszamenni, mindenki a saját bulijába, de már mind a két buli véget ért, mi meg ott állunk ketten, és nem akarunk hazamenni. Mintha büntetésből kizártak volna minket a saját életünkből, és ezért ketten kóvályognánk egy idegen világban, másnaposan kávézgatunk különféle presszókbán, várva, hogy elkezdődjön az életünk afterpartija.

4x4

b++

az a bajotok b+ hogy
nem tudjátok
értékelni
a művészetet
írd, robi
mind ezt mondtátok mindig és
majd mutasd meg
(de ne azt) hanem
ilyen terápia
jelleggel csak hogy
belőlem ez jött

ki
és most búval baszott képpel
járáltok körülöttem

15 éves labirintus

Semmi baj azzal, hogy mostanában
ötlettelen vagyok, mert ennyi volt bennem, amit talán
még mondani tudtam,
és most már
tudom, hogy
Szellemi impotens macskajancsi
zavaros verset még írhat, inkább
romoljon el minden, vagy legyen itt
a színvonal átlag alatti,

röviden leírom csak, hogy mostanában
vágyakozás váltakozik ~~szex~~dumákkal,
álmatlanságot okoz az abilify maintena,
nyugalmat ad a rivotril,
you are my past perfect, you are the simple present.

104-es és 107-es évek

Egy lelki sükettől egy lelki pöszének

Fülemben 100 szirén(a) sipol Fekete
és fehér lányok jajgatnak Beszúrták az
utolsó depót istennek Vagyis a 99
Védőoltást is felvette Mégse volt elég

D'akujem staci, Kis Hercegnőim
Ich liebe dich, csak hagyjatok békén

Bú

gyűlöli a kétség nélkül valókat és
irigylőli őket
mert ujját a kor ütőerére tevé és
nem érzi pulzust elhagyott üres

kocsmákba jár
hogyan az ő és a csapos közötti
kínos hallgatás
minél hosszabb legyen
bánatából csinál ékszer
hol mint kincset
ingé alá rejti hol
mint bizsut
mutogatja

Álmomban

Álmomban rávertem a farkam egy pszichiáterre, de előtte még jól megbasztam,

pedig isten bizony nem akartam

Álmomban kinyaltam a

szoc munkásomat is, azt

mind a ketten nagyon-nagyon akartuk.

Álmomban. :-)

Anikóval meg átbasztuk az egész

szociális ellátórendszert, hogy

álom volt, vagy valóság? Erre már

nem is emlékszem.

Még most is átbaszom őket, ahol érem...

Gondolom, ettől most Viktor

nagyon-nagyon szomorú

Gondolom, ettől most Viktor

nagyon-nagyon boldog.

Álmában.

Füst a tetők felett

utolsó cigim utolsó gyufám letépett

gyufásdoboz oldalán szikrázik végig mint

az életem nincs már se pénzem se

bérletem felmegyek a tetőre és ott fent

ülök csak ülök és ugrani készülök

eldobtam a csikket semmim sincsen lent

a porban hever minden kincsem fúj a

szél és száll a füst halványszínű tán

ezüst

ha majd testem hamu lett

lelkem is csak füst a háztetők felett

Kéretik nem dohányozni

Cigány Lajos Evanescence-t hallgatott És
megígértük egymásnak
Hogy egy füstös kis kocsmában találkozunk
egyszer.

Na, a füstös kis kocsmáknak lőttek
Helyette itt van a trafikálás
Lelki szemeim előtt sorbanállás
Munkából elkésés Cigimonopólium,
pingvinezés Egy szál cigiért az utcán
Feketekereskedelem fellendülése Az
ország rablógyilkos kifosztása A
dohánymutyi által

Ezt most reggel költöttem
Szarás után
Szívenszarta az országot a
dohánymaffia.
(persze nemzetiszín szalaggal jól átkötve)

Marianna-árok

Nem tudom, mikor jössz rá,
Hogy a szemközti kocsmába is
járhatnék inni,
De én inkább
Megveszem a boltba',
És megiszom az Isten
Háta Mögött, Csakhogy
láthassam A Marianna-
árkot, Amit a köpeny
alatt Választ két felé

Két domborulat,
Nem tudok leállni,
Te, én mindig visszamegyek,
Kész, berúgtam,
"Marianna, hozzád jöttek" – szólnak, Egy
újabb doboz Kőbányai,
Nem baj, ha holnap
Nem jut már kávéra,
"Iszok, mint a vöcsök,
Csöcsök, csöcsök, csöcsök."

Minden pillanatban elveszítelek

Kellett neked rongybicigli
mondta az a macska és ne
gyújts rá kérelet
szerelmemre gondolt akinek
a testén rózsák és a
lelkében kinyílt
a skizofréniavirág
minden pillanatban
érezem hogy hat
és fél év kultúrák
végtelen távolság
örökös lányok én
már nem vágyom rátok
csak egyre
közénk áll
mindig az
abilify.

Nullás évek

Siralmas ének a 0-ás évekből Varecza Laci stílusában

A 0-ás évek lenulláztak

A 0-ás évek kiraboltak

Y2K volt a tripla 0

A többi meg csak 00 Semmiből

nem lesz semmi - Utállak

számítógép Mégjobban tévé

Utállak GPS Anyádat

lokalizáld Fuck the

police Kérem

kapcsolják ki

A szirénát a fejemből!

Örökös lányok

örökös lányok

a szívem fáj, ha rátok várok

cigizek és fázok veletek

szemezek és mászok fel a

buszra

A pontból B- be visz a

17-es 23-as 9y

csak a szemem akadt meg Anikón

nekem csak az abc eleje

jutott kellett Anikóból nincsen elege

senkinek nincsen nyugalom

se megálló se jutalom Anikóból

Barátnőből Cicu\$ka valamikor

usanka

de néha sállal takarjátok hogy

nincsen már testetek

gyöngyöt fűztök, festetek

én a ~~lelketekre~~ csillagomra várok

Szerelmi négyszög és hamburger

Kiröhögnek a hátam mögött A
~~hülye skizók~~ csokis sütik
Pedig nem vagyok beteg
Házasság = hirtelen halál Igen,
vagy nem? Ugyan már...
Én nem akarok már így élni
de mindenkinek lennie kell valahol
Sámándobok lüktetnek az agyamban
Vigyázat, ültetnek!
A szavazást, hogy
Edit vagy Anikó Mit
tudom én már
Én már mindkettőhöz fohászkodtam.
Édes jó istenem
Valaki mérje le a ... nyakam.
"Bonyolult.
Majd holnap mindent megmagya-
rázunk."
Csak ma még bábozunk. Ki
a világ legjobb költője?
Hát nem én. Nem vagyok én olyan okos. Ki a
világ legjobb nője?
D'akujem Staci
"Csak Téged... "
Leereszkedett a szintemre.
Álmomban kukorékolt 1 postaláda. (Az
a bizonyos.)

Wahn-állapot

Szeretek egyedül lenni a buszon, Minek
szálltam le, amikor megláttalak, Ki hord ma
melegítőt reggel 6:27-kor, Csak a
sóstóhegyi Beatricék
Én csak jobban meg akartalak nézni,
Mert viszonylag keveset látlak,
A nőknek van szájuk, És
mellük, meg p*nájuk,
Bocsáss meg, de az én verseimbe Ritka,
ha nem rakok csúnya szavakat 2000
forintos peep-show,
Bocsáss meg, de nem érdekel A
saját korosztályom,
Csak a fiatalok, meg az öregek,
Azt mondtad, hogy
Van még időnk, Én
meg azt, hogy "Hát,
igen", Rengeteg időnk
van Szinte végtelen.

Csakhogy azóta minden buszon, És
minden korty sörben
Te vagy jelen.
Igen, végtelen, jelen.

Vers a milliókhoz

Én, te, ő, dó, ré, mi Szerelmi
sokszög és gyrostál E/1

Többet nem utazok, csak megyek,
Idegesítő emberek,
Többé nem haragszom rátok,
Bármit is csináltok.

Nem rakok már versbe
Csúnya szavakat, Nem
bánt már engem
Semmilyen gondolat.

Van az a pont, és van az a pénz,
Van az a hely, és ahova mész,
Onnan nem tért még vissza Sok
vidéki turista.

Nem is olyan nagy dolog,
Véglegesen maradok, Mert
régén érdekes volt, Most
meg itt a sok bolt. Oszt
jónapot,

Elbújok, és búcsúzok,
Pótvizsgázok, megbukok,
Nem várom a holnapot.

Ragrímek, és közhelyek,
Érdekes már nem leszek,
Tudom, itt van a Duna, De
elég már a sok duma. És ez
így fog tovább folyni, És ez
nem slam poetry, Csak egy
hosszúra nyúlt Vers, mit
inspirált a múlt. Az egyetlen,
amit még Nem torzítottam el,
Helyesen, de nem elég

Jól leírt szépítésekkel.

E/2

Hátéemel és péhápé,
Megszűnt már a békává,
Csiribú és csiribá
Innen nincs, ki kitalál.
Mert itt nem foglalkozik veled
Kapadohányos embered,
Se szomszédod, se dílered, Nyisd
meg hát Dreamweavered.
Szerveredet telepítsd, Localhoston
ne feszíts,
Üljél le és kódoljál,
Ne nézt mások jó dolgát. Ne
törődjél semmivel, Azzal sem
már, hogy mivel Mész majd
haza, mert te már Örökre itt
ragadtál.

nem csináltalak fel

tény hogy kitöltöttem azt
a tesztet
a kodependenciáról
aranyos voltam
ebben a dologban
aranyos vagy
aranyosak vagyunk
két dolgot tudok
egy áldás egy békesség
egy jobbulás
mondjuk ez kapcsiból három és
lenne még tovább is
de tudni kell nemet
is mondani
a drogokra és
az alkoholra ami
kábitószer és sejtméreg
múködik a kémia tankönyvemet

már tizenötödikben
szétlőttem puskával
de nem azért
az ország rablógyilkos
kifosztása
versus
hajnali részegség
térdén állva jövök hozzád
félrészegen behúgyozva járt
órát tartani
annó annak idején
az irodalomelmélet tanárom
pöffentett egyet és zöldeket
beszél
elkopott a nadrágom
a sok jövés-menéstől
a térdénél
természetesen
térdén állva
menet közben
elég nehéz tesztet kitölteni de
nem lehetetlen
be kell vallanom valamit
negatív lett
az iq teszttem drágám.

Zsoltár

Testvérem az Úrban,
ne keseregjen a te szíved az
internetpornó
jelenvalóságán, merthogy

mindenek, mik e világban vannak
teremtettek vala Istentől,
legyen meg a te VR kukkered
hogy látva láss,
és a te headseted az hallásra, és
ne káromoljad te
a te felebarátaidat,
és ne lakjék harag a szívedben, csekély
értelmű de annál serényebb onleányaink
buzgólkodásai iránt, kik zsenge
szüzességüket bedobván a közösbe,

tudásuk legjavát adván
internet népének okítására
mártíromságról tevének tanúbizonyságot,
midőn erényüket áldozák
egy utánuk következő boldogabb nemzedék
megkönnyebbülésének oltárán,
ámen (,áldás, békesség).

Fohász a Postrhez

Mi atyánk aki én vagyok
Szenteltessék meg a poszterem
Jöjjön el az én exportom
Legyen meg az én Wordpressem
Miképp ott nálatok
Itt is egy XML
Mindennapi blogolásunkat add meg nekünk ma De
bocsásd meg a mi pornóinkat
Miképpen mi is megbocsátunk LiteraGeeknek És
ne vígy minket a blog.hu-ra
De szabadíts meg a depótól
Mert tied a tartalom a látogatás a feliratkozás De
nem mindörökkön örökké

Ámen

Kaland konzerv

Halál a pszichiátrián

2013, Magyarország, Sötét Szabolcs. Tombol az állami támogatással megvalósuló pszichiátriai erőszak. A pszichiátria hivatalosan "teljes értékű élet"-et ígér a mentális betegeknek, a gyakorlat azonban mást mutat. Kényszerrel szállítanak be embereket, nyálcsorgató zombikká gyógyszerезik, egy életre megbélyegzik őket, majd innentől kezdve már nincs megállás, módszeresen vadásznak rájuk, feljelentik őket, és elveszik a jogukat, legvégül elküldik őket egy pusztában elzártn álló, a régi kényszermunkatáborok mintájára létrehozott telepre. Első kis játékomb egy rpg-be ágyazott "interaktív történet". Körülbelül fél évembe tellett megcsinálni... a játék O.H.R.RPG.C.E-vel készült.

<http://nemvagyokbeteg.reblog.hu/files/halalapszichiatrian.zip>

Sokkoló

Már régen megfogalmaztam magamban, hogy megírom ezt a játékot, csak nem biztos, hogy éppen most hétvégén kellett volna, mert nagyon sokat szívtam vele. Ez egy disztópia, vagyis negatív utópia, ahol egy egész várost a pszichiátria irányít. Annak ellenére, hogy mennyit dolgoztam vele, eléggé csúnyácska lett. Ez egy kalandjáték, nincs benne igazán harc, persze egy kis erőszak van a végén. Mentségemre legyen mondva, hogy a grafika nem az én "érdemem", hanem egy Moritz Geremus nevű úriemberé, akinek többé-kevésbé egy játéka ismert, és szabadon felhasználhatóvá tette annak grafikai elemeit, ami rendes volt tőle, annak ellenére, hogy nem egy nagy durranás, de ha egy kubista műalkotásnak szánta, akkor annak megteszi. Egyébként egy negatív utópiát felvázolni is éppen megfelel. Sőt, még talán illik is hozzá valamennyire.

<http://interactivefiction.eu/sokkolo.zip>